

เทศน์เช้า วันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๔๗

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดสันติธรรมาราม ต.คลองตากต อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

วันนี้วันพระนะ เกิดตรงวันพระ ถ้าเกิดตรงวันพระ เราเกิดมาเป็นมนุษย์แล้วต้องเกิดใน
กรรมด้วย เวลาเราไปคุยกับพระนะ เวลาการประพฤติปฏิบัติเขาบอกว่าทำไมเราต้องทำกันขนาดนี้
เซียวหรือ พระผู้ใหญ่ว่าการประพฤติปฏิบัติทำไมต้องลงทุนลงแรงขนาดนี้เซียวหรือ เขาคิดของเขา
ไงว่าพระพุทธเจ้าสอนให้มั่งคั่งมาปฏิบัติ เราก็มีมั่งคั่งมาปฏิบัติ

แต่ก่อน โลกไม่เจริญ สมัยที่โลกยังไม่เจริญ การทำมาหากินต้องทุ่มกำลังนะ คนโบราณจะ
มีความขยันหมั่นเพียรมาก เพราะเครื่องอำนวยความสะดวกมันไม่มี เดี่ยวนี้เครื่องอำนวยความสะดวก
สะดวกมันมากขึ้นมา คนเราก็อายุยืนยาวมากขึ้น พอความสะดวกสบายมากขึ้นก็คิดว่า
มั่งคั่งมาปฏิบัติจะเป็นอย่างไร คนเราจะอ่อนแอไปเรื่อยๆ อ่อนแอไปเรื่อยๆ อาศัยเทคโนโลยี

ความสุข ความเจริญ คนที่คิดได้ คนที่เขาคิดอย่างนี้ได้ เขาคิดของเขาได้ เพราะอะไร เพราะ
เขามีปัญญา แล้วเขาจะมีโอกาสเป็นประโยชน์ของเขามากมาย เป็นประโยชน์เพราะมันเป็น
ผลประโยชน์ใหม่ แล้วเราก็พึ่งพาอาศัยของเขาไป โลกเจริญ เจริญอย่างนี้ เจริญแบบเทคโนโลยี
การพึ่งพาอาศัยกัน

แต่ถ้าหัวใจเจริญนะ สิ่งนี้เป็นเครื่องอยู่อาศัย ปัจจัยเครื่องอยู่อาศัย แต่ใจนี้ ใจนี้ทุกข์ใหม่
ถ้าใจนี้ เกิดวันนี้เกิดได้เป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา แล้วเราประพฤติปฏิบัติใหม่ การที่ต้องทำ
อย่างนี้หรือ เพราะกิเลสมันเป็นสิ่งที่ละเอียดอ่อนมาก สิ่งทีละเอียดอ่อนมันอยู่ในหัวใจใหม่

เราต้องทุ่มเทนะ ทุ่มเทเข้าไปเพราะอะไร เพราะว่าเราทำขนาดไหน คนเรามีการศึกษามาก
มีการศึกษาน้อยก็แล้วแต่ กิเลสมันอยู่หลังการศึกษา กิเลสมันอยู่หลังความคิดนั้น ศึกษามากมันก็
ใช้ความคิดอันนี้เพื่อประโยชน์กับมัน ศึกษาน้อยมันก็ใช้ความคิดนี้เพื่อประโยชน์กับมัน จะคน

ฉลาดมากฉลาดน้อยก็เพื่อมันๆ เพราะเพื่อตัวตน เพื่อกิเลส เพื่อความอยู่รอดในสังคม เพื่อความอยู่รอดนะ แล้วถ้าจะเจือจางกัน มันก็เจือจางเป็นสภาวะของเขาไป

แต่ถ้าเราชำระกิเลสของเรา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าลามาหาศาลขนาดไหน เจือจางโลกทั้งหมด สิ่งที่เกิดจางโลก ให้โลกมีสิ่งนี้เพื่อเป็นเครื่องอยู่อาศัย เครื่องอยู่อาศัยนะ เขายิ้มแย้มแจ่มใส มีในพระไตรปิฎก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะเทศน์สอนโยม ให้โยมกินข้าวก่อน ให้โยมมีความสุขสบายก่อนแล้วค่อยเทศน์สอนเขา นี่เวลาคนจะเอาพระไตรปิฎกมาอ่านนะ จะเอาจุดไหนมาอ่านละ จุดที่ว่าคนเราต้องกินอิ่มนอนอุ่นก่อนแล้วค่อยประพฤติปฏิบัติ อย่างนี้ก็มี แต่ถ้าคนเรากินอิ่มนอนอุ่นแล้วค่อยมาประพฤติปฏิบัติ คนที่มันมีศรีสุขมันก็ต้องมีการประพฤติปฏิบัติ คนเรามันอยู่ที่จริตอยู่ที่นิสัย อยู่ที่ความเป็นไปของกิเลสที่มันสะสมมาไง

ถ้าเราต้องตัดแปลงตนต้องตัดแปลงตนนะ คนไหนเข้มแข็งต้องเข้มแข็ง มันอยู่ที่ว่าจังหวะและโอกาสไง อุบายวิธีการ ถ้าเราทำซ้ำๆ ซากๆ อย่างนี้ กิเลสมันก็รู้ทัน คุณิ ขนาคเราศึกษามาว่าเรามีปัญญามาก เราคิดได้มากนะ เราจะบริหารประเทศขนาดไหนก็แล้วแต่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกเลย อำนาจเป็นความเร่าร้อนมาก ใครเข้าไปกอดอำนาจก็เหมือนกอดแท่งเหล็ก แต่ทุกคนก็ต้องเข้าไปสถิตอยู่อย่างนั้น

คุณักปราชญ์เราลี นักปราชญ์เราอยู่ในป่าในเขา อยู่ในที่สงบสงัด อยู่ในที่สงบสงัดเพื่ออะไร? เพื่อจะเอาชนะตนเองไง เราจะอยู่ในที่คลุกเคล้า กิเลสมันอาศัยแอบอิงกัน มันพึ่งพาอาศัยกัน มันว่าสิ่งนี้มันมีที่พึ่งอาศัย มันจะนอนใจมาก แต่ถ้าเราเข้าป่าเข้าเขา มันจะมีความคิดของมันนะ มันจะสังเวชของมัน มันจะตกใจของมัน มันจะกลัวของมัน สิ่งที่เกิด เราต้องเอาสิ่งนี้มาเป็นประโยชน์ไง ถึงว่าเราเข้าป่าก็เพื่อเข้าป่า

การเข้าป่า ถ้าเราเข้าป่า ว่าป่านี่เป็นประโยชน์ทั้งหมด สัตว์มันอยู่ในป่า มันก็เป็นสัตว์ของมัน มันเกิดมาเป็นสัตว์ของมัน แล้วมันก็ดำรงชีวิตในป่าของมัน มันก็ตายของมันไปอย่างนั้น ทำไมมันไม่เป็นพระอรหันต์ขึ้นมาละ? เพราะเขาไม่มีปัญญาอย่างเรา เราอาศัยสิ่งนี้มาเป็นประโยชน์กับเราไง เราเข้าไปเพื่อตัดแปลงตน เข้าไปอาศัยสิ่งนี้เป็นที่ตัดแปลงตนให้ใจมันอยู่กับตัวเราเอง

เวลาเราปัจจุบันนี้ ใจมันครอบไปโลกธาตุหมด มันคิดไปหมดนะ มันเกาะเกี่ยวไปหมดเลย แต่เวลาเข้าป่ามันกลัว พอกลัวก็ต้องย้อนกลับมาตรงนี้ไง ย้อนกลับมาฐานความคิด ความคิดที่

ออกไปติดที่โลกมันออกไปจากไหน? ออกไปจากใจนี้ ถ้าออกไปจากใจนี้ มันคิดออกไปเพราะมัน
ประมาท มันลืมตัว แต่เวลาเข้าป่า มันมีความกลัว มีความสงัด มีความวิเวก อันนี้มันจะเริ่มกลับมา
หาที่พึ่งของมัน เพราะมันพึ่งใครไม่ได้แล้ว โลกนี้เขาก็อยู่ของเขาในเมือง เราอยู่ในป่าของเราคน
เดียว เราต้องอาศัยเรา เราต้องรักษาของเรา มันจะมีสัตว์ป่า มีภัยไปทุกอย่าง

คนที่มึนงง เห็นไหม คือคนที่ไม่ประมาท องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ตั้งแต่
ก่อนจะปรินิพพาน “ภิกษุทั้งหลาย เธอจงอยู่ด้วยความไม่ประมาทเถิด พิจารณาสังขารอยู่เป็นนิจ
โลกนี้จะไม่ว่างจากพระอรหันต์เลย” นี่ก็เหมือนกัน ถ้าเราเอาสิ่งนี้มาเป็นคติเตือนใจเรา เราจะเกิด
ขึ้นมาจากในธรรม ในธรรมคือหัวใจมันไม่ว่าแห้ว คุณิ เวลาเราบอห์น ในบ้านเราบอห์น สุดท้ายแล้ว
หัวใจเราว่าแห้วไหม? หัวใจเราก็ว่าแห้ว มันไม่มีที่พึ่งอาศัยใช้ไหม

แต่ถ้าเราเกิดในธรรม มันจะว่าแห้วไปไหน ในเมื่อไม่มีสิ่งใดเจือจางกับความคิดอันนี้มา
กิเลสเราทำลายมันหมดเลย แต่ทำลาย ทำลายอย่างไร ถึงว่า “จะต้องทำขนาดนี้หรือ” มันต้อง
มากกว่านี้เพราะอะไร เพราะขนาดที่ว่าถ้าเราทำมากเท่าไร กิเลสมันก็ขึ้นมาพร้อมกับความคิดเรา
เห็นไหม กิเลสมันก็เหมือนสวะในน้ำ น้ำขึ้นก็ขึ้นตามน้ำ น้ำลงก็ลงตามน้ำ คนทุกข์คนยากก็ทุกข์
ยากตามประสา น้ำแห้ง มันไม่มีความสะดวกสบาย คนมีความสุขมาก มีความเจริญ มีน้ำมาก
สวะนั้นมันก็ลอยขึ้นมาในน้ำนั้น จะทุกข์ดีมีเงินขนาดไหน สิ่งนี้มีอยู่ในหัวใจทุกคน มีอยู่ในหัวใจ
เพราะเราเกิดคิดใจ เราสร้างคุณงามความดีของเรา เรามีบุญกุศลขึ้นมาถึงเกิดมาเป็นแบบนี้ แม้แต่เรา
เกิดเป็นมนุษย์ก็ประเสริฐแล้ว เพราะสิ่งที่ไม่ได้เกิดมาในโลกนี้ยังมีอีกมากมายเลย เพราะเขาเกิดใน
สถานะของเขา แต่เราเกิดมาเป็นมนุษย์แล้ว สิ่งนี้ประเสริฐแล้ว แล้วเราจะลืมตาใหม่ เราจะ
ประพฤติปฏิบัติใหม่

คุณิ คุณรามานในวัด ผู้ที่สนใจในวัดมีขนาดไหน แล้วผู้ประพฤติปฏิบัติมันจะพ้นไปจากกิเลส
ได้มากขนาดไหน เพราะอะไร เพราะความตั้งใจของเราไง เขาวนปัญญาที่สำคัญมากนะ เขาวน
ปัญญามันจะใคร่ครวญของมัน สิ่งใดเป็นประโยชน์มันจะเก็บเป็นประโยชน์ ถ้าสิ่งใดไม่เป็น
ประโยชน์ ถ้ากิเลสมันเก็บสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์มาเป็นประโยชน์ ตัวอย่างอันเดียวกันนะ ผู้ที่มี
ปัญญามอง นี้จะสลดสังเวชมาก แต่ผู้ที่ไม่มีปัญญามอง มันต้องการสิ่งนั้น มันแสวงหาสิ่งนั้น

สิ่งนั้น ตัวอย่างที่เป็นประโยชน์ มันจะเป็นประโยชน์กับคนที่มึนงง ตัวอย่างนั้น ถ้ามันเป็น
เป็นโทษกับคนที่ไม่มีปัญญา แต่ถ้ามันเป็นประโยชน์กับคนที่มึนงง อย่างที่ว่าข้อมูลข่าวสาร

ต่างๆ ต้องรู้ทั้งหมด ข้อมูลข่าวสารต่างๆ ใครคุมข้อมูลข่าวสาร คนนั้นจะคุมอำนาจของโลก นี้ ข้อมูลข่าวสาร

แต่ถ้าข้อมูลข่าวสารเราไปรู้ขึ้นมาในการประพาศปฏิบัติมันเป็นประโยชน์ไหมละ เราต้องวางไว้ ข้อมูลข่าวสารวางไว้ก่อน วางอันนี้ วางไว้ แล้วมาคุยตัวตนของเราให้ได้ก่อน ให้ทำสัมมาสมาธิ ให้เกิดจิตนี้สงบเข้ามาก่อน ถ้าจิตนี้มันสะอาดขึ้นมา ข้อมูลข่าวสารจะเป็นประโยชน์กับใจดวงนี้ แต่ถ้าข้อมูลข่าวสารเราสกปรกนะ ใจเรายังมีค้นหาความทะยานอยากอยู่ มันต้องการข้อมูลข่าวสารนั้น แล้วมันจะพลิกแพลงข้อมูลข่าวสารให้ตามความเห็นของมัน มันต้องการให้อยู่ในอำนาจของมัน แล้วมันควบคุมไม่ได้ แต่ถ้าผู้ที่ใจสะอาด ข้อมูลข่าวสารนั้นจะเป็นประโยชน์กับใจดวงนั้น เพราะใจดวงนั้นไม่ไปพลิกแพลง ไม่ต้องการอดีตอนาคตกับข้อมูลข่าวสารนั้น ดูข้อมูลข่าวสารนั้นเป็นตามความเป็นจริง ข้อมูลข่าวสารเริ่มต้นมันจะเป็นโทษมาก แต่ถ้าเราทำใจของเราให้มีหลักฐานของเรา เราจะเป็นประโยชน์มาก

โลกเขาบอกว่า เดียวนี้เด็กต้องคิดเป็น คนเราต้องบริหารเป็น...จะบริหารเป็น บริหารด้วยกิเลสอันหนึ่ง ถ้าบริหารด้วยกิเลส เป็นอุปกิเลส ประพาศปฏิบัติขนาดไหน สว่าง ว่างขนาดไหน โโล่งขนาดไหน ถ้ามีตัวตนอยู่ เห็นไหม ความว่าง อัปภอกาสิกังคะ สิ่งต่างๆ มันเป็นความว่าง มันเป็นความสว่างไสว สิ่งที่สว่างไสว ใจนี้คิดหมดเลย ถ้าโลกียะเป็นแบบนั้น ทำขึ้นมาถึงที่สุดแล้วก็มาติดอุปกิเลสของตัวเอง ติดในความเห็นของตัวเอง ติดความสว่างของตัวเอง ติดความว่างของตัวเอง ความว่างอันนี้มันอยู่ใต้กฎของอนิจจัง สรรพสิ่งในโลกนี้มันแปรสภาพของมันตลอดไป สิ่งที่แปรสภาพอยู่มันจะคงที่ได้อย่างไร

ถ้าใจแปรสภาพอยู่ เราเกิดตายนี้ก็แปรสภาพอยู่ เกิดมาทุกคนต้องตายหมด สิ่งที่ตายไปแล้วต้องเกิดหมด เว้นไว้แต่พระอรหันต์เท่านั้น พระอรหันต์ตายแล้วจะไม่เกิดอีก แต่เกิดมาแล้วต้องชำระสิ่งนี้ให้ได้ สรรพสิ่งนี้เป็นสภาวะแบบนั้น ถ้าใจเราหลุดพ้นสิ่งนี้ไปแล้วนะ เรื่องนี้เป็นเรื่องของวิญญูะไง เรื่องของวิญญูะคือเรื่องของการเกิด เหมือนต้นไม้มันเกิดในแปลงของมัน เหมือนหญ้าเกิดมา เห็นไหม สิ่งนี้เกิดในวิญญูะ คือเป็นไปตามธรรมชาติของเขา สิ่งที่เป็นวิญญูะ เราถึงว่า โทษของวิญญูะคือมันต้องเกิดอย่างนี้ มันต้องเป็นไปอย่างนี้ เราถึงวางไว้ตามความเป็นจริงอย่างนี้ ไม่ไปสนใจกับมันไง อยู่กับเขาโดยไม่คิดเขา ถึงว่าเหมือนกับน้ำบนใบบัว อยู่กับใบบัว แต่ไม่ติดกับใบบัวนั้น เพราะโลกนี้เป็นอย่างนี้ วิญญูะเป็นอย่างนี้ เข้าใจตามวิญญูะเป็นอย่างนี้ ถ้าทำใจของเราได้อย่างนี้ นี่พ้นออกมาจากความเป็นจริงไง

ไม่ใช่ว่าเป็นความว่างอย่างนั้น เพราะเป็นความว่าง เราคิดใจ เราจะรู้สิ่งใดต่างๆ มันมีอัตตานุทฤษฎี ทฤษฎีความเห็นของเรา เวลาพระปฏิบัติด้วยกัน สนทนาธรรมกัน ความว่าง ใครจะว่างกว่ากัน ใครจะใสกว่ากัน ใครจะละเอียดกว่ากัน สิ่งนี้มันเป็นสิ่งที่ติดหมดเลย เพราะมันมีความรู้ว่าง รู้ว่าของเราเป็นสภาวะแบบใด แต่ถ้ามันพ้นออกไปจากนี้ มันเป็นน้ำบนใบบัว มันไม่ติดสิ่งต่างๆ มันเข้าใจตามความเป็นจริง แต่ก็สื่อความหมายได้

ธรรมนี้ต้องสื่อความหมายได้ ต้องเป็นประโยชน์กับโลกได้ ถ้าไม่เป็นประโยชน์กับโลก ทำไมมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต้องสร้างเป็นบารมีขึ้นมาเพื่อเป็นมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าละ จะรู้สัตว์ขันธ์สัตว์ใจ การรู้สัตว์ขันธ์สัตว์ใจ เอาอะไรไปรู้สัตว์ขันธ์สัตว์ใจ ถ้าไม่มีมรรคา ไม่มีทางอันเอก ถ้าไม่มีมรรคาเครื่องดำเนิน จะเอาอะไรไปรู้สัตว์ขันธ์สัตว์ใจ

การที่จะรู้สัตว์ขันธ์สัตว์ใจ สัตว์โลกคือสัตว์คือสัตว์ที่ขันธ์อยู่ ใจนี้มันขันธ์อยู่ ความว่างก็ขันธ์อยู่ สิ่งต่างๆ ที่รู้ขันธ์ขันธ์ขันธ์อยู่ ใจนี้ขันธ์อยู่ แล้วเอาอะไรไปรู้ขันธ์อันนี้ นี่สัตว์โลกคือความรู้สัตว์คือตัวใจนี้ สัตว์ความเกิด เกิดเป็นสัตว์โลกในวัฏฏะนี้เป็นสัตว์ทั้งหมด ติดทั้งหมด สัตว์คือความติดในหัวใจ

มองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าต้องเอาธรรมอันนี้มา แต่ธรรมอันนี้เป็นธรรมของมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าธรรมของเราละ ถ้าธรรมของเราละ เราศึกษาเล่าเรียนขนาดไหนนี้ ยืมมา กู้ยืมมา มันต้องไม่เป็นไป นี้กู้ยืมมา เห็นไหม ของเราเวลาทำบุญกุศล สร้างบุญกุศล เราทำอยู่ในสภาวะธรรม สิ่งที่เป็นสภาวะธรรมมันก็เป็นไป หมุนไป

กู้ยืมมามันเป็นผลของวัฏฏะ มันเป็นความเป็นไปในวัฏฏะนี้ แต่ถึงที่สุดแล้ว ธรรมของเราเกิดขึ้นมา เราไม่ได้กู้ยืม มันเป็นไปจากสัจจะความจริงอันนี้ ปัญญามันเกิดขึ้นมาจากอันนี้ ปัญญาจะเกิดขึ้นมาได้มันต้องมีความชำนาญ เห็นไหม เริ่มต้นการประพฤติปฏิบัติ ถ้ามีอำนาจาสนา มันจะว่าง มันจะปล่อยวางเป็นครั้งเป็นคราวไป สิ่งที่เป็นครั้งเป็นคราวไปมันเป็นการยืนยันกับใจดวงนี้ว่าใจดวงนี้ นี่ธรรมะมีจริง ความสงบมีจริง ความว่างมีจริง ความว่างที่เกิดขึ้นมาจากที่มันเป็นไป สภาวะธรรมอันหนึ่ง ความว่างจากที่เราบริหารมันอันหนึ่ง คือเราควบคุมมัน เราใช้ประโยชน์อันนี้ เราใช้กำหนดขึ้นมา เราควบคุมมัน เห็นไหม มีสติ ความมีสติความตั้งมั่นขึ้นมา ถ้าใจตั้งมั่นขึ้นมา ยกขึ้นวิปัสสนา ถ้าวิปัสสนาได้ มันจะเป็นอย่างนั้น

ความซ้ำของของใจ ใจจะวิปัสสนา จะใคร่ครวญสภาวะกายกับจิตปล่อยวางขนาดไหน ใคร่ครวญไป มันจะเห็น เราทำกับมือ เราควบคุมกับมือ เราทำอย่างนั้น แล้วถ้ามันปล่อยวาง มันปล่อยวาง มันมีเหตุผลไหม ถ้าไม่ปล่อยวาง ไม่มีเหตุผล มันก็ตกอยู่ในได้กฎของกุปปธรรม คือ เป็นอนิจจังตลอดไป

แต่ถึงที่สุดถ้ามันพิจารณาไป ปล่อยวางไป ปล่อยวางไป ถึงที่สุดมันขาดนะ กายเป็นกาย จิตเป็นจิต ทุกข์เป็นทุกข์ มันปล่อยวางไปเป็นอกุปปธรรมนะ จากสิ่งใดสิ่งหนึ่งมีการเกิดขึ้นเป็น ธรรมดา สิ่งทั้งหลายต้องดับเป็นธรรมดา สิ่งที่เกิดขึ้นมันเป็นอกุปปธรรมนะ มันถึงจะเป็นสิ่งที่ว่า คงที่ตลอดไป ถ้าสิ่งนี้คงที่ขึ้นมา ความว่างอันนี้ใครเป็นคนรู้ละ ความว่างอันนี้มันว่างอย่างไร? ว่าง มันมีเหตุมีผล ไม่ใช่ว่างเฉยๆ แต่พูดแต่ว่างเฉยๆ ไม่มีเหตุ ไม่มีผล ไม่มีความเป็นไปไง ถ้าไม่มี เหตุไม่มีผล มันก็ไม่มีการเคลื่อนไหวดำเนิน ความเป็นไปอันนี้มันไม่เกิดขึ้น ไม่ใช่ธรรมส่วนบุคคลใจ

ธรรมะเป็นธรรมส่วนบุคคล มักโคอันนี้จะชำระให้สัตตะที่ข้องในหัวใจนั้นพ้นออกไป จิต ปฏิสนธินะ เสียงกระทบหู โสตวิญญาณเกิดขึ้น วิญญาณหยาบๆ สิ่งในโลกเขาเสกกันอยู่มันเป็น เรื่องของหยาบๆ มาก มันเป็นเรื่องกระทบกับอนัตตาใจ เรื่องกระทบของจิตใจ สิ่งนี้เป็นเรื่องของ หยาบๆ แล้วจิตปฏิสนธิมันย่อยสลายความหยาบเข้าไปสะสมในจิตปฏิสนธิอันนี้ แล้วจิตปฏิสนธิ อันนี้มันก็ไปเกิดในครรภ์ของมารดา ไปเกิดในวิภวสังสาร ไปเกิดในโอปปาติกะ ไปเกิดเป็นเทวดา เกิดเป็นอินทร์ เป็นพรหม แล้วถ้าเราวิปัสสนาเข้ามา มันปล่อยวางเข้ามาถึงที่สุด ถึงตัวมันเอง แล้ว มันเกิดในธรรมใจ

วันนี้วันเกิดนะ เกิดพบพระพุทธศาสนา เกิดเป็นมนุษย์ เกิดเป็นอริยทรัพย์ เพราะมีสมบัติ อันนี้ แล้วมีใจอันนี้ ได้ฟังธรรมขณะนี้ ธรรมขณะนี้ให้มันสะท้อนใจ แล้วประพฤติปฏิบัติให้เกิด ในธรรมใจ ถ้าใจเกิดในธรรมนี้เป็นสมบัติส่วนตัว ใจดวงนี้เป็นธรรม ครูบาอาจารย์บอกกันว่า เอโก ฐัมโม ใจเป็นเอก ใจเป็นหนึ่งเดียว ใจนี้ ปฏิสนธิอันนี้ไม่ไปอีกแล้วเพราะอะไร เพราะมันไม่มียาง เหนียวใจ มันไม่มี อวิชชาปุจฺจา สงฺขารา มันเป็นอวิชชา คือมันไม่รู้ตัวมันเอง รู้เหมือนรู้ ไม่รู้ เหมือนรู้อยู่อย่างนั้น แล้วมันก็ลึกลงไปตามวิภวอยู่อย่างนี้ แล้วพอมันเปิดตาอันนี้ขึ้นมา สิ่งนี้มันเป็น วิชชา มันเป็นความรู้แจ้ง

มันรู้แจ้ง มันไม่ใช่ว่างหรือสว่างขนาดไหน มันรู้ว่าความว่างด้วย รู้ผู้คิดความว่างด้วย รู้ การปล่อยความว่างอันนั้นด้วย แล้วตัวมันเองเป็นอิสระจากตัวมันเอง มันถึงพ้นออกไปจากสมมุติ

บัญญัติทั้งหมด มันไปกล่าวที่ออกมาไม่ได้ เพียงแค่ว่าจิตนี้จิตเสวยใจ เสวยอารมณ์ จิตนี้เสวย
ขั้นนี้ แล้วก็ที่ออกมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ใจที่สิ้นไปแล้วนี้มันนวลมาก ละเอียดอ่อน
มาก จนไม่สามารถติดกับโลกนี้ได้

แต่ถ้าจะที่ออกมา ทำไมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาสอนหลวงปู่มั่นในประวัติ
หลวงปู่มั่นละ สิ่งนี้มันก่อตัวได้โดยเจตนา มโนสัญญาเจตนาหาร สิ่งที่เกิดขึ้นมาเป็นมโน เป็นตัว
ของจิต เสวยอารมณ์ใจ มโน ตั้งมั่นขึ้นมาเป็นสถานะ แล้วก็มีการเจตนาที่ออกมาที่ความหมายอันนี้
แม้แต่ดับขันธปรินิพพานไปแล้วก็ยังมียู่ สิ่งนี้มีอยู่แล้วติดกับความหมายอันนี้ได้

แต่ถ้าใจของเราในปัจจุบันที่มันปล่อยหมด มันเป็นเรื่องที่เป็นเนื้ออันละเอียดอ่อนอันนี้ที่
ไม่สามารถที่ออกมาได้ แต่ก็เข้ามาในสมมุติบัญญัติแล้วที่ออกมาเป็นบัญญัติ แล้วใจเราเกิด
ในธรรมอย่างนี้ ทำไมจะไม่มีความสุขมาก

นี่เกิด เกิดเป็นมนุษย์พบพระพุทธศาสนา เทวดาเขาอวยพรกัน ขอให้ได้เกิดเป็นมนุษย์เกิด
เวลาจะหมดอายุขัย แล้วให้พบพระพุทธศาสนาด้วย เพื่อจะบำเพ็ญประโยชน์ขึ้นไปให้เกิดเป็น
เทวดาอีก เพราะเทวดามีปัญญาเท่านั้น ปัญญาเขารู้ว่าเขาเกิดเป็นเทวดา เขามีตัวตนของเขา แต่เรา
เกิดเป็นมนุษย์ด้วย พบพระพุทธศาสนาด้วย แล้วพบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วย พบครู
บาอาจารย์ด้วย บอกว่าเกิดอีก แล้วไม่ใช่สร้างสมบารมีไปเกิดเป็นเทวดา เกิดอีกแล้วพยายามทำใจ
ดวงนี้ให้เกิดในธรรม ถ้าเกิดในธรรม ใจนี้เป็นธรรมทั้งแท่งแล้วจะไม่เกิดอีกเลย เอวัง